

flutter sig til, som et yderste Forsøg, at skaffe Penge eller aabne sig ny Kredit ved at pantsætte sit Løssøre. Dette Middel benyttes i Regelen først naar Bedkommendes Stilling allerede er saa daarlig, at han ikke staaar til at vedde, og kun sjældent vil han ved en saadan Forholdsregel opnaa at komme paa Fode igjen. I Regelen vil han i gunstigste Fald kun blive hjulpen for en kort Tid, og i de allerfleste Tilfælde vil vistnok en yderligere Tilbagegang i økonomisk Henseende blive Følgen og da er det klart, at den ved Hjælp af Pantsætningen erhvervede Kredit er bleven en Kilde til Fornættelse for samtlige hans Kreditorer.

Naar man skal fremstille de farlige Følger, som for den almindelige Kredit flyde af Underpant i Løssøre, maa dernæst fremhæves, at det, naagtet der om saadan Pantsætning sler Thinglæsning, dog vistnok ingenlunde hører til Sjældenhederne, at den forbliver temmelig ubekjendt, og at Pantsætteren saaledes nyder en Kredit, som alene hviler paa Ubekjendtskab til de virkelige Forhold. Det er indlysende, at man i Forretningstilværet ikke altid kan forlange af sin Medkontrahent, at han skal staa med en Panteattest i Haanden. Naar alle Thinglæsninger ved Trykken blive bragte til almindelig Kundskab, saaledes som dette for Tiden sler ved den ifølge privat Foranstaltning udgivne Thinglæsningstidende, vil det vel staa i en forsigtig Raangivers Magt at skaffe sig fornøden Underretning om, hvorvidt Raansøgerens værlige Gods er behæftet. Men det praktiske Livs Forhold medføre vistnok, at end ikke en saadan Forsigtighed altid kan ventes tagtaget. Ibetmindste har man havt Exempler paa, at endog Handlende, som have pantsat alle deres Eiendele, desnaagtet have kunnet bevare en udstrakt Kredit, skjøndt de, der aabnede dem Krediten, af den nævnte Thinglæsningstidende kunde have erfaret den flete Pantsætning. Det kan saaledes ikke negtes, at Pantsætning af værligt Gods, selv under Fornættelse af en virkelig Offentliggjørelse deraf, ofte vil frembyde en farlig Snare endog for dem, der efter saadan Pantsætning give Pantsætteren Kredit.

Sammenfattes det Anførte, maa det saa-

ledes vistnok erkjendes, at ligesom den blotte Afgang for Borgerne til at stifte Underpant i Løssøre, virker skadeligt paa den personlige Kredit, saaledes trues denne af en mere direkte Fare, naar en virkelig foregaaet Pantsætning af den omhandlede Art forbliver skjult for dem, der senere indlade sig med Pantsætteren. Disse skadelige Følger for Krediten kunne dernæst ikke, som ovenfor paavist, siges at opveies af nogen tilsvarende Binding. Thi omend Underpant i Løssøre stundom benyttes som Grundlag for en sund og berettiget Kredit, ere dog Misbrugene saa hyppige, at det omhandlede Retsforhold, betragtet fra den almindelige Kredits og Omsætnings Standpunkt, snarere maa betragtes som skadeligt end som gavnligt. Ved Siden heraf maa endnu som en, om end mindre betydende, Mislighed ved dette Retsforhold fremhæves, at det tilveiebringer Usikkerhed i Omsætningen af værlige Ting, naar der, saaledes som efter vor gjældende Ret, tillægges Pantnaverens samme udstrakte Bindingsret, som Eieren. Hvis man imidlertid, for at afværge denne Ulempe, vilde indskrænke Pantnaverens Bindingsret, vilde Følgen let blive, at man svækkede Sikkerhedsretten i en saadan Grad, at man berøvede den dens Betydning.

Det er indlysende, at de fremhævede Ulemper i forøget Grad ere forbundne med Pantsætning af Alt, hvad Pantsætteren eier og eiendes vorder. Men imod denne Art af Pantsætning lader der sig derhos vistnok anføre yderligere Indvendinger. At indrømme Afgang til en saadan Pantsætning synes at være i Strid med de Grundsaetninger, som iøvrigt erkjendes for rigtige med Hensyn til Grændserne for Personens Ret til at forpligte sig ved Villieserklæringer. Thi vel maa det staa den, der har pantsat Alt, hvad han eier eller eiendes vorder, frit at foretage saadanne Dispositioner over sine Eiendele, som hans Næringsdrift gjør nødvendige, og herved afvæbnes for en Del de Indvendinger, som ellers kunde gøres mod, at en Mand ved sliq. Pantsætning binder alle sine nærværende og fremtidige Eiendele, men det staaar dog lige fuldt fast, at Pantsætteren, især naar den omhandlede Pantsætning sler til Sik-